

Aleg. 102.

Sprawozdanie

Wydziału krajowego uzupełniające sprawozdanie z czynności Wydziału krajowego z dnia 2. Listopada 1886. L. 64.761.

Wysoki Sejmie!

Uzupełniając ostatnie sprawozdanie z swych czynności, Wydział krajowy ma zaszczyt podać do wiadomości Wysokiego Sejmu co następuje:

1) C. k. Prezydium Namiestnictwa zawiadomiło Wydział krajowy załączoną odezwą z dnia 5. Stycznia r. b. L. 2/pr., że Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Grudnia 1886. nie raczył użyzyć Najwyższej sankcyi uchwalonemu przez Wysoki Sejm projektowi ustawy o zaprowadzeniu kart i certyfikatów myśliwskich, upoważniając zarazem J. E. p. Ministra rolnictwa do oznajmienia powodów odmówienia Najwyższej sankcyi.

2) Toż samo Prezydium zawiadomiło Wydział krajowy załączoną odezwą z dnia 5. Stycznia r. b. L. 41/pr., że Jego ces. król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Grudnia 1886. nie raczył użyzyć Najwyższej sankcyi uchwalonym przez Wysoki Sejm projektem ustaw o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych i ochronie rybactwa na wodach krajowych.

Lwów dnia 10. Stycznia 1887.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z W. Ks. Krakowskiem.**

Marszałek krajowy

Jan Tarnowski w. r.

Sprawozdawca

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Członek Wydziału krajowego.

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

O d p i s

odezwy c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 5. Stycznia 1887 L. 2/pr. do Wydziału krajowego we Lwowie.

Jego c. k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Grudnia 1886. nie raczył użyzyć Najwyższej Sankeyi uchwalonemu przez Sejm krajowy projektowi ustawy o zaprowadzeniu kart i certyfikatów myśliwskich, upoważniając zarazem Jego Ekscelencyę Pana Ministra rolnictwa do oznajmienia powodów odmówienia Najwyższej sankeyi.

W skutek reskryptu Jego Ekscelencyi Pana Ministra rolnictwa z dnia 22. Grudnia 1886. l. 16.568/126 wydanego w porozumieniu z Jego Ekscelencyą Panem Ministrem spraw wewnętrznych i Jego Ekscelencyą Panem Ministrem skarbu, mam zaszczyt zawiadomić o tem Świetny Wydział krajowy odnośnie do szacownego pisma z dnia 20. Stycznia 1886. L. 1.117/S, a oraz eo do powodów odmówienia Najwyższej sankeyi rzezonemu projektowi ustawy oznajmić co następuje :

Postanowienia §. 4. projektu ustawy o należytości stemplowej za karty myśliwskie nie są zgodne z ustawą państwową z dnia 13. Grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89.

Według tej ostatniej ustawy za karty myśliwskie, jako świadectwa podlegające należytości, przypada, jeżeli karty te wystawione są przez władze rządowe według pozycyi taryfy 116 a. a. a. należytość stemplowa w kwocie jednego zł., a jeżeli wystawione są przez inne władze według pozycyi taryfy 116 a. b. b. należytość stemplowa w kwocie 50 ct., za karty zaś wystawione personalowi służby myśliwskiej (i certyfikaty) według pozycyi taryfy 116 b. należytość w kwocie 15 ct.

Według brzmienia §. 4. projektu ustawy, miałyby być karta myśliwska zaopatrzona marką stemplową na 50 ct. względnie na 15 ct., zatem nie została wzięta pod rozwagę ta okoliczność, czy karty myśliwskie ma wystawiać władza rządowa lub inna władza.

Ponieważ w Galicyi karty myśliwskie miałyby być wystawiane przez władze polityczne pierwszej instancji, więc w regule przez władze rządowe, przeto postanowienie §. 4. projektu ustawy, ustanawiające należytość stemplową za karty myśliwskie w kwocie 50 ct., zostaje w sprzeczności z pozycyą taryfy 116 a. a. a. ustawy z dnia 13. Grudnia 1862.

W ogóle oznaczenie opłaty państwowej czem jest, także należytość stemplowa, stanowi wyłącznie przedmiot ustawodawstwa państwowego, a oprócz tego nie można pominąć milczeniem, że wyżwspomniane postanowienie projektu ustawy krajowej nie zgadza się z ustawą państwową, i z zastosowaniem tej ustawy we wszystkich krajach koronnych.

W razie ponownego wniesienia projektu ustawy w Sejmie krajowym, wypadaloby z tekstu §. 4. wypuścić zupełnie słowa: „ma być opatrzoną stemplem na 50 ct. a względnie 15 ct. i...” Natomiast w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy, możnaby umieścić postanowienia o opłacie należytości od kart i certyfikatów myśliwskich, oraz od podlegających także opłacie stemplowej kart dla właścicieli chartów.

W razie wznowienia projektu ustawy w Sejmie krajowym, byłyby nadto wskazane jeszcze następujące zmiany :

I. Według §. 2. projektu ustawy, karty i certyfikaty myśliwskie mają być ważne na przeciąg roku kalendarzowego, w którym wystawione zostały i w całym kraju.

Postanowienie to nie zgadza się z ostatnim ustępem §. 6. o tyle, że certyfikaty mają być „co do celu, czasu i przestrzeni stosownie do udowodnionej w każdym wypadku potrzeby ograniczone“ i stosownie do tego ograniczenia wystawiane.

Celem uchylenia tej sprzeczności należałoby w §. 2. ważność na przeciąg roku kalendarzowego i na cały kraj ograniczyć tylko do kart myśliwskich.

II. Z zawartego w §. 3. postanowienia, że władza polityczna wydawać będzie karty myśliwskie tylko uprawnionym do polowania lub tym osobom, które wykażą się pozwoleniem od uprawnionego do polowania, lub dzierżawcy prawa polowania mógłby być wysnuty mylny wniosek, że osoba, która kartę myśliwską otrzymała na podstawie wykazanego pozwolenia ze strony uprawnionego do polowania w pewnym okręgu łowieckim, miałaby prawo na mocy karty myśliwskiej ważnej w całym kraju polować także w innym okręgu łowieckim bez zezwolenia uprawnionego do polowania w tym ostatnim okręgu.

Wątpliwość ta dałaby się uchylić, jeżeliby w §. 3. umieszczono wyraźne postanowienie, że karta myśliwska nie daje prawa do polowania bez zezwolenia uprawnionego.

III. Według §. 9. lit. 3 już samo „przydybanie z bronią myśliwską na obcym obszarze polowania stanowić ma powód utraty karty myśliwskiej i przestępstwo według postanowień karnych tego paragrafu ukarać się mające.“

Przy wykonaniu ustawy postanowienie to mogłoby dać powód do mnogich wexacyj, zatem dla zapobieżenia tej ewentualności byłoby wskazaniem zamiast słowa „przydybanie“ umieścić wyraz „krążenie“, użyty także w odnośnem postanowieniu morawskiej i szląskiej ustawy o kartach myśliwskich (Durchstreifen).

IV. Tekst §. 8. lit. E. projektu o tyle wymaga poprawienia, że wyraz „czyn karygodny“, który tamże przeciwstawiony jest bezpośrednio przedtem użytemu wyrazowi „zbrodnia“, w pojęciu swoim obejmuje tak zbrodnie jak występki i przekroczenia. Zamiast słów: „czyn karygodny“ należałoby zatem umieścić w tym paragrafie słowa „występek lub przekroczenie“.

V. W §. 11. projektu ustawy przewidziane są tylko orzeczenia karne na mocy tego projektu zapadać mające, oraz tok instancyi przy wniesieniu rekursów przeciw tym orzeczeniom.

Natomiast pominięte zostały zupełnie administracyjne decyzje i zarządzenia na mocy tej ustawy wydawać się mające oraz tok instancyi w tej mierze.

Celem uchylenia tej luki wskazaną jest następująca stylizacja §. 11 :

„Dochodzenie i ukaranie przekroczeń tej ustawy należy władzy politycznej I. instancyi, w której okręgu urzędowym czyn karze podlegający popełniony został.“

Przeciw zarządzeniom na mocy tej ustawy wydanym, oraz przeciw orzeczeniom karnym I. instancyi służy prawo odwołania się do Namiestnictwa, a w dalszym toku instancyi do instancyi ministeryalnej.

Przeciw dwóm równobrzmiącym orzeczeniom dalsze odwołanie się nie ma miejsca.

Zadawnienie przekroczeń następuje po upływie trzech miesięcy od dnia popełnionego przekroczenia, jeżeli w ciągu tego czasu przekraczający do odpowiedzialności nie został pociągniętym“.

VI. Wreszcie w formularzu karty myśliwskiej data ustawy krajowej o ochronie zwierzyny z 30. Stycznia 1875. jest mylnie przytoczona (31. Stycznia 1875.).